

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

Εφαρμοσμένα Μαθηματικά για Μηχανικούς

**Σημειώσεις: Βασικές Έννοιες Σημάτων και
Συστημάτων**

Γιώργος Τζιρίτας

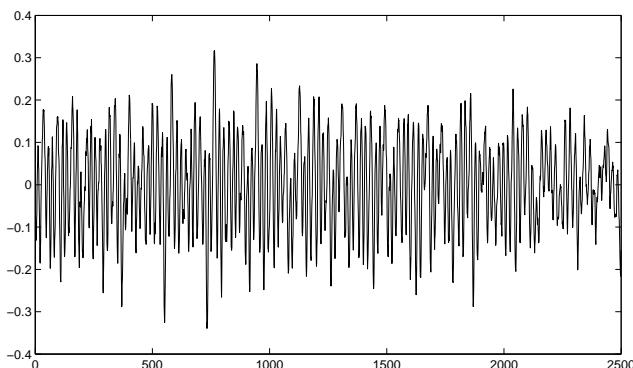
Τμήμα Επιστήμης Υπολογιστών

Κεφάλαιο 2

Βασικές έννοιες σημάτων και συστημάτων

2.1 Σήματα

Τα σήματα αντιστοιχούν σε φυσικές οντότητες που φέρουν πληροφορία. Μπορούν να παρασταθούν ως συναρτήσεις μιας ή περισσοτέρων ανεξάρτητων μεταβλητών. Σε ηλεκτρικά κυκλώματα το σήμα μπορεί να είναι η ένταση ή η τάση ως συνάρτηση του χρόνου. Στα ακουστικά σήματα το σήμα μπορεί να είναι ο ήχος (π.χ. φωνή ή μουσική) επίσης ως συνάρτηση του χρόνου. Σε μια εικόνα το σήμα μπορεί να είναι η φωτεινή ένταση ως συνάρτηση της θέσης σε ένα επίπεδο. Σ' ένα σήμα βίντεο ανεξάρτητες μεταβλητές είναι τόσο ο χρόνος, όσο και η θέση.

Σχήμα 2.1: Ένα σήμα μουσικής διάρκειας λίγο μεγαλύτερης από 0,1 sec.

Τα σήματα διακρίνονται σε συνεχή ή διακριτά, αν η ανεξάρτητη μεταβλητή είναι συνεχής ή διακριτή αντίστοιχα. Η ανεξάρτητη μεταβλητή είναι συχνά ο χρόνος, γι' αυτό γράφουμε $x(t)$ για τις τιμές ενός συνεχούς σήματος. Για ένα διακριτό σήμα γράφουμε $x(n)$. Τα σήματα μπορεί να είναι πραγματικά ή μιγαδικά.

Η ενέργεια ενός συνεχούς σήματος στο διάστημα $[a, b]$ ορίζεται ως

$$\int_a^b |x(t)|^2 dt.$$

Εάν η ενέργεια παραμένει πεπερασμένη όταν τα όρια του διαστήματος εκτείνονται στο άπειρο, τότε μιλάμε για σήματα πεπερασμένης ενέργειας,

$$E_\infty = \lim_{T \rightarrow \infty} \int_{-T}^T |x(t)|^2 dt = \int_{-\infty}^{\infty} |x(t)|^2 dt.$$

Ορίζεται επίσης η μέση ισχύς

$$P_\infty = \lim_{T \rightarrow \infty} \frac{1}{2T} \int_{-T}^T |x(t)|^2 dt.$$

Ένα σήμα μπορεί να είναι άπειρης ενέργειας και πεπερασμένης ισχύος, όπως για παράδειγμα ένα σήμα με σταθερή τιμή. Με αντίστοιχο τρόπο ορίζεται η ενέργεια για διακριτά σήματα και διακρίνονται οι περιπτώσεις πεπερασμένης ενέργειας ή ισχύος.

Παράδειγμα 2.1.1. Το σήμα $x(t) = \cos t$ είναι άπειρης ενέργειας, αλλά πεπερασμένης ισχύος. Πράγματι

$$P_\infty = \lim_{T \rightarrow \infty} \frac{1}{2T} \int_{-T}^T \cos^2 t dt = \lim_{T \rightarrow \infty} \frac{1}{4T} \int_{-T}^T (1 + \cos 2t) dt = \frac{1}{2} + \lim_{T \rightarrow \infty} \frac{\sin 2T}{4T} = \frac{1}{2}. \quad \square$$

Στην επεξεργασία των σημάτων χρησιμοποιούνται μετασχηματισμοί της ανεξάρτητης μεταβλητής. Μία απλή αλλαγή είναι η μετατόπιση $x(t-t_0)$, που στο χρόνο είναι μια καθυστέρηση ($t_0 > 0$) ή μια προπόρευση ($t_0 < 0$). Μία άλλη αλλαγή είναι η αναστροφή του χρόνου, $x(-t)$. Τέλος, μπορεί να αλλάξει η κλίμακα του χρόνου, $x(\alpha t)$, που σημαίνει είτε επιτάχυνση ($\alpha > 1$), είτε επιβράδυνση ($\alpha < 1$). Στο Σχήμα 2.2 δίδεται ένα παράδειγμα τέτοιων αλλαγών.

Ένα συνεχές σήμα όμως ονομάζεται περιοδικό, αν υπάρχει θετικό T , ώστε για κάθε t να ισχύει

$$x(t) = x(t+T).$$

Η μικρότερη τιμή του T για την οποία ισχύει η παραπάνω σχέση ονομάζεται θεμελιώδης περίοδος. Για διακριτά σήματα όμως έχουμε για κάθε n

$$x(n) = x(n+N)$$

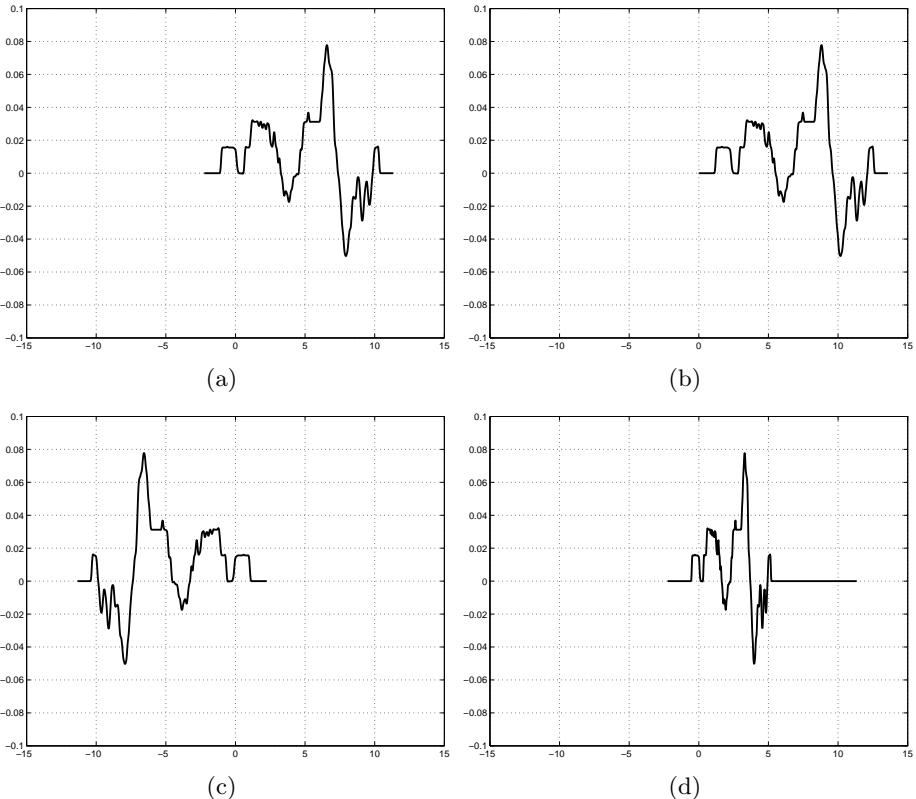
και ορίζεται αντίστοιχα η ακέραια θεμελιώδης περίοδος. Στο Σχήμα 2.3 δίδεται ένα τμήμα ενός διακριτού δισδιάστατου περιοδικού σήματος.

Παράδειγμα 2.1.2. Το σήμα $x(t) = 2\cos(10t+1) - \sin(4t-1)$ είναι περιοδικό. Πράγματι υπάρχει T , ώστε

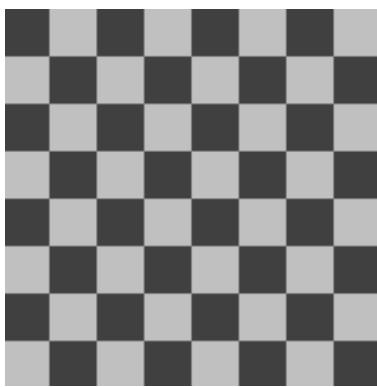
$$2\cos(10t+1) - \sin(4t-1) = 2\cos(10(t+T)+1) - \sin(4(t+T)-1).$$

Αρκεί προς τούτο να υπάρχουν ακέραιοι k και l , ώστε

$$10T = 2k\pi, \quad 4T = 2l\pi.$$

Σχήμα 2.2: Άνω αριστερά : αρχικό σήμα. Άνω δεξιά : καθυστέρηση του σήματος. Κάτω αριστερά : αντιστροφή του χρόνου. Κάτω δεξιά : αλλαγή κλίμακας του χρόνου.

Σχήμα 2.3: Ένα περιοδικό σήμα εικόνας τόσο οριζόντια, όσο και κατακόρυφα.

Για την εύρεση της θεμελιώδους περιόδου, αρκεί να προσδιορισθούν οι μικρότεροι θετικοί ακέραιοι για τους οποίους ισχύει η παραπάνω σχέση, δηλαδή $k = 5, l = 2$. Άρα

$$T_0 = \pi. \quad \square$$

Ένα συνεχές πραγματικό εκθετικό σήμα ορίζεται ως

$$x(t) = Ae^{\alpha t}.$$

Ένα συνεχές καθαρά φανταστικό εκθετικό σήμα ορίζεται ως

$$x(t) = ce^{i\omega_0 t}.$$

Το σήμα αυτό είναι περιοδικό με θεμελιώδη περίοδο

$$T_0 = \frac{2\pi}{|\omega_0|}.$$

Ο συντελεστής c μπορεί να είναι μιγαδικός αριθμός

$$c = Ae^{i\phi}.$$

Τότε μπορούμε να γράψουμε

$$x(t) = A(\cos(\omega_0 t + \phi) + i \sin(\omega_0 t + \phi)).$$

Τόσο το πραγματικό, όσο και το φανταστικό, μέρος του μιγαδικού σήματος είναι ημιτονοειδές σήμα. Το ω_0 ονομάζεται γωνιακή συχνότητα, από την οποία προκύπτει η συχνότητα

$$f_0 = \frac{|\omega_0|}{2\pi},$$

με μονάδα μέτρησης το Hz, αν ο χρόνος μετράται σε sec. Επομένως η συχνότητα είναι το αντίστροφο της περιόδου. Το A ορίζει το πλάτος του ημιτονοειδούς σήματος, ενώ το ϕ ονομάζεται φάση του σήματος. Το πραγματικό και το φανταστικό μέρος του μιγαδικού σήματος διαφέρουν μόνο ως προς τη φάση κατά $\pi/2$.

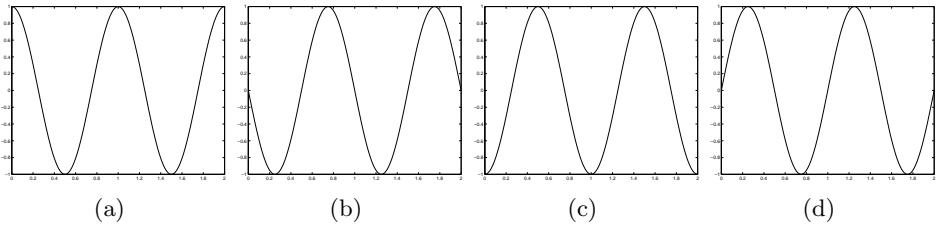
Παράδειγμα 2.1.3. Στις ψηφιακές τηλεπικοινωνίες ημιτονοειδή σήματα που διαφέρουν κατά τη φάση μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τη μετάδοση ψηφιακών μηνυμάτων. Για 4 διαφορετικά μηνύματα (2 bits) μπορούν να χρησιμοποιηθούν τα σήματα

$$s_k(t) = A \cos(\omega_0 t + \phi_k), \quad \phi_k = \frac{k\pi}{2}, k = 0, 1, 2, 3,$$

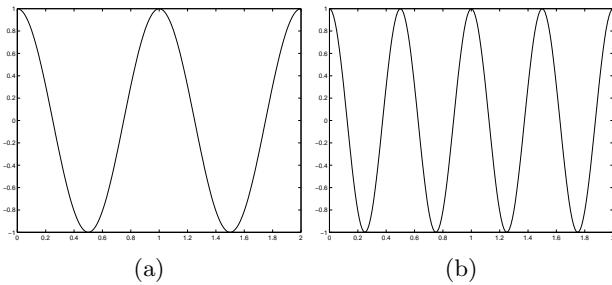
που παριστάνονται γραφικά στο Σχήμα 2.4.

Παράδειγμα 2.1.4. Στις ψηφιακές τηλεπικοινωνίες ημιτονοειδή σήματα που διαφέρουν κατά τη συχνότητα χρησιμοποιούνται επίσης για τη μετάδοση ψηφιακών μηνυμάτων. Για 2 διαφορετικά μηνύματα (1 bit) μπορούν να χρησιμοποιηθούν τα σήματα

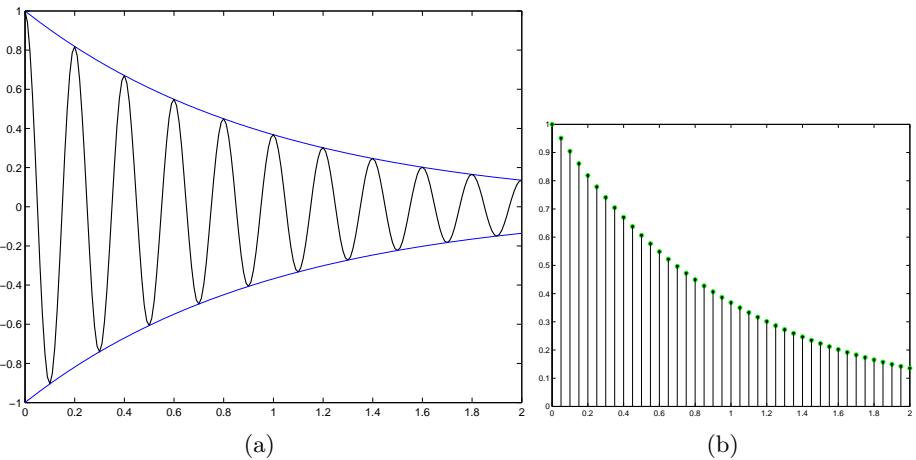
$$s_k(t) = A \cos(k\omega_0 t), \quad k = 1, 2$$

Σχήμα 2.4: Σήματα μηνυμάτων που διακρίνονται ως προς τη φάση.

Σχήμα 2.5: Σήματα μηνυμάτων που διακρίνονται ως προς τη συχνότητα.

Σχήμα 2.6: Ένα ημιτονοειδές σήμα μειούμενου πλάτους και ένα διακριτό πραγματικό εκθετικό σήμα.

που παριστάνονται γραφικά στο Σχήμα 2.5. \square

Τέλος ορίζεται το γενικό μιγαδικό εκθετικό σήμα

$$x(t) = ce^{(\alpha+i\omega_0)t} = Ae^{\alpha t}(\cos(\omega_0 t + \phi) + i \sin(\omega_0 t + \phi)).$$

Στο Σχήμα 2.6 αριστερά δίδεται το πραγματικό μέρος ενός γενικού μιγαδικού εκθετικού σήματος με $\alpha < 0$.

Κατά αντίστοιχο τρόπο ορίζονται τα εκθετικά και ημιτονοειδή διακριτά σήματα:

- πραγματικό εκθετικό σήμα

$$x(n) = A\alpha^n,$$

όπως αυτό που δίδεται στο Σχήμα 2.6 δεξιά.

- καθαρά φανταστικό εκθετικό σήμα

$$x(n) = Ae^{i\phi}e^{i\omega_0 n} = A(\cos(\omega_0 n + \phi) + i \sin(\omega_0 n + \phi)),$$

- γενικό μιγαδικό εκθετικό σήμα

$$x(n) = A\alpha^n(\cos(\omega_0 n + \phi) + i \sin(\omega_0 n + \phi)),$$

Ορίζεται επίσης το διακριτό μοναδιαία χρουστικό σήμα

$$\delta(n) = \begin{cases} 1 & n = 0, \\ 0 & n \neq 0. \end{cases}$$

Το διακριτό σήμα μοναδιαίου βήματος ορίζεται ως

$$u(n) = \begin{cases} 1 & n \geq 0, \\ 0 & n < 0. \end{cases}$$

Αντίστοιχα ορίζεται στο συνεχές πεδίο ο χρουστικός παλμός Dirac

$$\delta(t) = 0, t \neq 0,$$

$$\lim_{\epsilon \rightarrow 0} \int_{-\epsilon}^{\epsilon} \delta(\tau) d\tau = 1.$$

Το συνεχές σήμα μοναδιαίου βήματος ορίζεται ως

$$u(t) = \begin{cases} 1 & t \geq 0, \\ 0 & t < 0. \end{cases}$$

Χρησιμοποιώντας αυτό τον ορισμό μπορούμε να ορίσουμε ένα σήμα σταθερής μοναδιαίας τιμής και διάρκειας T

$$p(t) = u(t) - u(t - T).$$

2.2 Συστήματα

Ένα σύστημα δέχεται ως είσοδο ένα σήμα και δίδει ως απόκριση ένα μοναδικό σήμα. Με τον ίδιο τρόπο που τα σήματα διακρίνονται σε συνεχή και διακριτά και τα συστήματα διακρίνονται σε συνεχή και διακριτά.

Τα συστήματα διακρίνονται σε αυτά με μνήμη και σε αυτά χωρίς μνήμη. Στα τελευταία η απόκριση εξαρτάται μόνο από την τρέχουσα τιμή, όπως $y(t) = x^2(t)$. Ένας αυθοριστής είναι ένα σύστημα με μνήμη

- συνεχές

$$y(t) = \int_{-\infty}^t x(\tau) d\tau,$$

- διακριτό

$$y(n) = \sum_{-\infty}^n x(k).$$

Ένα σύστημα ονομάζεται αιτιατό, αν η απόκριση εξαρτάται από την τρέχουσα και τις παρελθούσες τιμές. Διαφορετικά ονομάζεται μη αιτιατό. Ένα σύστημα χωρίς μνήμη είναι αιτιατό. Αιτιατοί επίσης είναι οι δύο παραπάνω αυθοριστές.

Παράδειγμα 2.2.1. Το ακόλουθο σύστημα μέσης τιμής δεν είναι αιτιατό

$$y(n) = \frac{1}{2N+1} \sum_{n-N}^{n+N} x(k). \quad \square$$

Ένα σύστημα ονομάζεται χρονικά αμετάβλητο αν, σε περίπτωση καθυστέρησης της εισόδου, η απόκρισή του παραμένει αμετάβλητη ως προς τις τιμές και έχει την ίδια καθυστέρηση με την είσοδο. Αν δηλαδή η απόκριση στο σήμα $x(t)$ είναι $y(t)$, τότε η απόκριση στο σήμα $x(t - \tau)$ θα είναι $y(t - \tau)$.

Παράδειγμα 2.2.2. Το σύστημα με σχέση εισόδου εξόδου $y(n) = nx(n)$ δεν είναι χρονικά αμετάβλητο. \square

Ένα σύστημα ονομάζεται γραμμικό, αν, και μόνο αν, η απόκριση σε κάθε γραμμικό συνδυασμό σημάτων εισόδου είναι ο ίδιος γραμμικός συνδυασμός των αντίστοιχων αποκρίσεων. Δηλαδή, στην περίπτωση των συνεχών συστημάτων, η απόκριση στο σήμα $a_1x_1(t) + a_2x_2(t)$ θα είναι $a_1y_1(t) + a_2y_2(t)$ για κάθε a_1, a_2 .

Παράδειγμα 2.2.3. Το σύστημα με σχέση εισόδου εξόδου $y(t) = \alpha x(t) + \beta$ δεν είναι γραμμικό. Πράγματι

$$a_1y_1(t) + a_2y_2(t) = a_1(\alpha x_1(t) + \beta) + a_2(\alpha x_2(t) + \beta) = \alpha(a_1x_1(t) + a_2x_2(t)) + \beta(a_1 + a_2). \quad \square$$

Ένα σύστημα ονομάζεται ευσταθές, αν η απόκριση σε κάθε φραγμένη είσοδο είναι φραγμένη. Δηλαδή αν $|x(t)| < \infty$, τότε θα είναι επίσης $|y(t)| < \infty$.

Ένα σύστημα ονομάζεται αντιστρέψιμο, αν υπάρχει σύστημα τέτοιο ώστε να δέχεται ως είσοδο την απόκριση του αρχικού και να δίδει ως έξοδο την αρχική είσοδο, που είναι ισοδύναμο με την ιδιότητα για διαφορετικές εισόδους να λαμβάνονται διαφορετικές έξοδοι, δηλαδή να υπάρχει ένα προς ένα αντιστοίχιση των σημάτων εισόδου-εξόδου.

2.3 Γραμμικά και χρονικά αμετάβλητα συστήματα

Στην περίπτωση που η απόχριση ενός γραμμικού συστήματος είναι χρονικά αμετάβλητη, τότε η σχέση εισόδου-εξόδου, για ένα διαχριτό σύστημα, γίνεται

$$y(n) = \sum_{k=-\infty}^{\infty} h(n-k)x(k)$$

Μπορεί κανείς εύκολα να διαπιστώσει ότι $h(n)$ είναι η απόχριση του συστήματος στην ακολουθία $\delta(n)$. Γι' αυτό το λόγο ονομάζεται χρονική απόχριση του συστήματος.

Παράδειγμα 2.3.1. Η χρονική απόχριση ενός συστήματος είναι

$$h(n) = u(n+2)$$

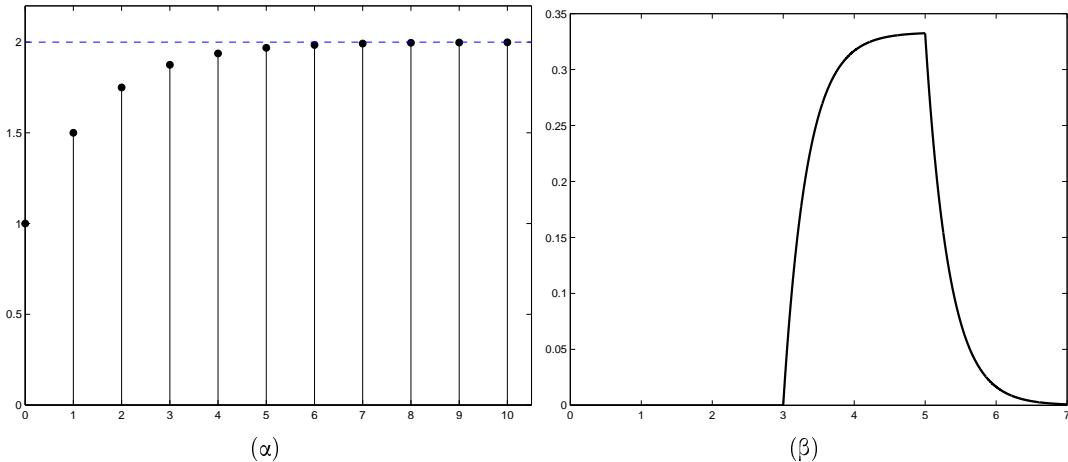
και το σήμα εισόδου

$$x(n) = \left(\frac{1}{2}\right)^{n-2} u(n-2).$$

Η απόχριση του συστήματος θα είναι

$$\begin{aligned} y(n) &= \sum_{k=-\infty}^{\infty} u(n-k+2) \left(\frac{1}{2}\right)^{k-2} u(k-2) = \sum_{k=2}^{n+2} \left(\frac{1}{2}\right)^{k-2} u(n) \Leftrightarrow \\ y(n) &= \sum_{k=0}^n \left(\frac{1}{2}\right)^k u(n) = 2 \left(1 - \left(\frac{1}{2}\right)^{n+1}\right) u(n). \end{aligned}$$

Η απόχριση παριστάνεται γραφικά στο Σχήμα 2.7(α). \square

Σχήμα 2.7: Η απόχριση του συστήματος των παραδειγμάτων 2.3.1 και 2.3.2.

Στην περίπτωση ενός συνεχούς συστήματος θα έχουμε

$$y(t) = \int_{-\infty}^{\infty} h(t-\tau)x(\tau)d\tau$$

Και σε αυτή την περίπτωση η $h(t)$ θα είναι η χρουστική απόχριση του συστήματος. Η πράξη που δίδει την απόχριση ονομάζεται συνέλιξη, είτε πρόκειται για διαχριτό ή για συνεχές σύστημα.

Παράδειγμα 2.3.2. Η χρουστική απόχριση ενός συστήματος είναι

$$h(t) = e^{-3t}u(t)$$

και το σήμα εισόδου

$$x(t) = u(t-3) - u(t-5).$$

Η απόχριση του συστήματος θα είναι

$$y(t) = \int_3^{\min(t,5)} e^{-3(t-\tau)} d\tau.$$

Οπότε θα πρέπει να διακρίνουμε τρεις περιπτώσεις για το t .

- Για $t \leq 3$

$$y(t) = 0.$$

- Για $3 < t \leq 5$

$$y(t) = \int_3^t e^{-3(t-\tau)} d\tau = \frac{1}{3} \left(1 - e^{-3(t-3)} \right).$$

- Για $t > 5$

$$y(t) = \int_3^5 e^{-3(t-\tau)} d\tau = \frac{1}{3} e^{-3t} (e^{15} - e^9).$$

Η απόχριση παριστάνεται γραφικά στο Σχήμα 2.7(β). \square

Η συνέλιξη έχει την αντιμεταθετική ιδιότητα. Άρα ισχύει επίσης

$$y(n) = \sum_{k=-\infty}^{\infty} h(k)x(n-k).$$

Η συνέλιξη έχει και την προσεταιριστική ιδιότητα, που σημαίνει ότι δύο συστήματα στη σειρά ισοδυναμούν με ένα σύστημα με χρουστική απόχριση τη συνέλιξη των δύο αντίστοιχων χρουστικών αποχρίσεων. Η συνέλιξη έχει επίσης την επιμεριστική ιδιότητα, που σημαίνει πως αν δύο συστήματα χρησιμοποιηθούν παράλληλα, με την ίδια είσοδο, και υπερτεθούν οι δύο έξοδοι, είναι ταυτόσημο μ' ένα σύστημα του οποίου η χρουστική απόχριση είναι το άθροισμα των δύο χρουστικών αποχρίσεων. Το ουδέτερο στοιχείο της συνέλιξης είναι για τα συνεχή σήματα ο χρουστικός Dirac

$$h(t) = \int_{-\infty}^{\infty} h(\tau) \delta(t-\tau) d\tau.$$

Αντίστοιχα το μοναδιαία χρουστικό σήμα είναι το ουδέτερο στοιχείο της συνέλιξης για διαχριτά σήματα

$$h(n) = \sum_{k=-\infty}^{\infty} h(k) \delta(n-k).$$

'Οπως έχει αναφερθεί ένα σύστημα ονομάζεται αιτιατό, αν η απόχριση έπεται χρονικά της εισόδου. Η συνθήκη για να είναι αιτιατό ένα σύστημα μπορεί να δοθεί για την χρουστική του απόχριση. Θα είναι

- για το συνεχές $h(t) = 0, \forall t < 0$,
- και για το διακριτό $h(n) = 0, \forall n < 0$.

Ένα σύστημα ονομάζεται ευσταθές, αν για μια φραγμένη είσοδο ($|x(n)| < \infty, \forall n$), η έξοδος είναι φραγμένη ($|y(n)| < \infty, \forall n$). Αυτό ισοδυναμεί με την ύπαρξη του ακόλουθου αυθορίσματος

$$\sum_{n=-\infty}^{\infty} |h(n)| < \infty.$$

Πράγματι, θα έχουμε

$$|y(n)| \leq \sum_{n'=-\infty}^{\infty} |h(n')x(n-n')| \leq \max|x(n)| \sum_{n'=-\infty}^{\infty} |h(n')| < \infty.$$

Ισχύει και το αντίστροφο, δηλαδή η συνθήκη ύπαρξης του παραπάνω αυθορίσματος είναι αναγκαία για την ευστάθεια. Αρκεί θεωρήσουμε ως σήμα εισόδου το $x(n) = \text{sign}(h(n))$. Τότε θα έχουμε

$$|y(0)| = \sum_{n=-\infty}^{\infty} \text{sign}(h(n))h(n) = \sum_{n=-\infty}^{\infty} |h(n)| < \infty.$$

Με αντίστοιχο τρόπο ορίζεται η ευστάθεια ενός συνεχούς συστήματος. Οπότε ικανή και αναγκαία συνθήκη για την ευστάθεια είναι

$$\int_{-\infty}^{\infty} |h(t)|dt < \infty.$$

Συγχώνα ένα γραμμικό χρονικά αμετάβλητο και αιτιατό σύστημα περιγράφεται από μια εξίσωση διαφορών,

$$\sum_{k=0}^N a(k)y(n-k) = \sum_{k=0}^M b(k)x(n-k).$$

Αντίστοιχα μπορεί να υπάρχει για τα συνεχή συστήματα μια περιγραφή μέσω μιας γραμμικής διαφορικής εξίσωσης,

$$\sum_{k=0}^N a(k) \frac{d^k y(t)}{dt^k} = \sum_{k=0}^M b(k) \frac{d^k x(t)}{dt^k}.$$

Παράδειγμα 2.3.1. Ας θεωρήσουμε μια εξίσωση διαφορών πρώτης τάξης

$$y(n) = ay(n-1) + x(n), \quad n \geq 0, \quad y(-1) = y_0.$$

Πρόκειται για μια αναδρομική σχέση που θα δώσει

$$y(n) = \sum_{k=0}^n a^{n-k} x(k) + a^{n+1} y_0.$$

Επομένως η εξίσωση διαφορών θα δίνει τη σχέση εισόδου-εξόδου ενός χρονικά αμετάβλητου γραμμικού συστήματος, αν η αρχική συνθήκη είναι μηδενική $y_0 = 0$. Οπότε θα πάρουμε την χρονική απόχριση του συστήματος

$$h(n) = \begin{cases} a^n & n \geq 0 \\ 0 & n < 0 \end{cases}$$

Το σύστημα αυτό είναι επίσης αιτιατό και θα είναι ευσταθές αν $|a| < 1$.

Τέλος Ενότητας

Χρηματοδότηση

- Το παρόν εκπαιδευτικό υλικό έχει αναπτυχθεί στα πλαίσια του εκπαιδευτικού έργου του διδάσκοντα.
- Το έργο «**Ανοικτά Ακαδημαϊκά Μαθήματα στο Πανεπιστήμιο Κρήτης**» έχει χρηματοδοτήσει μόνο τη αναδιαμόρφωση του εκπαιδευτικού υλικού.
- Το έργο υλοποιείται στο πλαίσιο του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση» και συγχρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο) και από εθνικούς πόρους.

Σημειώματα

Σημείωμα αδειοδότησης

- Το παρόν υλικό διατίθεται με τους όρους της άδειας χρήσης Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή 4.0 [1] ή μεταγενέστερη, Διεθνής Έκδοση. Εξαιρούνται τα αυτοτελή έργα τρίτων π.χ. φωτογραφίες, διαγράμματα κ.λ.π., τα οποία εμπεριέχονται σε αυτό και τα οποία αναφέρονται μαζί με τους όρους χρήσης τους στο «Σημείωμα Χρήσης Έργων Τρίτων».

[1] <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

- **Ως Μη Εμπορική** ορίζεται η χρήση:

- που δεν περιλαμβάνει άμεσο ή έμμεσο οικονομικό όφελος από την χρήση του έργου, για το διανομέα του έργου και αδειοδόχο
- που δεν περιλαμβάνει οικονομική συναλλαγή ως προϋπόθεση για τη χρήση ή πρόσβαση στο έργο
- που δεν προσπορίζει στο διανομέα του έργου και αδειοδόχο έμμεσο οικονομικό όφελος (π.χ. διαφημίσεις) από την προβολή του έργου σε διαδικτυακό τόπο

- Ο δικαιούχος μπορεί να παρέχει στον αδειοδόχο ξεχωριστή άδεια να χρησιμοποιεί το έργο για εμπορική χρήση, εφόσον αυτό του ζητηθεί.

Σημείωμα Αναφοράς

Copyright Πανεπιστήμιο Κρήτης, Γιώργος Τζιρίτας. «**Εφαρμοσμένα Μαθηματικά για Μηχανικούς. Σημειώσεις: Βασικές Έννοιες Σημάτων και Συστημάτων**». Έκδοση: 1.0. Ηράκλειο/Ρέθυμνο 2015. Διαθέσιμο από τη δικτυακή διεύθυνση: <http://www.csd.uoc.gr/~hy215/>